

kunde tales om noget Tillidsvotum, og jeg troer ikke, at jeg ved de Ytringer, hvormed jeg begrundede min Stemmegivning, har givet Anledning til at antage, at jeg opfattede Spørgsmaalet saaledes. Jeg har kun sagt, at naar jeg maatte ansee det for tvivlsomt, om jeg ikke ved at stemme imod dette Forslag lagde en Hindring i Veien for, at Loven udkom, vilde jeg af Hensyn til Befolkningen betragte det som usforvarligt at stemme imod det. Jeg har ikke tænkt paa at give noget Tillidsvotum. Jeg har ikke troet, at man endog blot kunde have den Tanke, at der her skulde være Spørgsmaal om at afgive et saadant. Forresten skal jeg bemærke, at jeg troer, jeg sagde: „Naar jeg endelig skal angi ve en Grund“, men ikke „naar jeg skal finde en Grund“, thi mine Grunde havde jeg i Forveien.

Krieger: Da jeg lægger megen Vægt paa den ærede Vicepræsidents Ytringer, vil jeg dog henstille til hans Overveielse, om det gaaer an at stille et Commissionsudkast saaledes i første Række, som om det var det, der forelaa, og ikke Regjeringens Forslag. Jeg troer, han vil erkjende, at Regjeringen kun kan forelægge sit eget Forslag; hvad der ligger bagved Regjeringens Forslag, kan ikke være det Bestemmende. I alt Fald synes jeg, han maa erkjende, at ibetmindste ved denne Paragraph kan Hensynet til Commissionens Autoritet ikke være det Bestemmende, da den første Affattelse af Paragraphen indeholdt Noget, som nu fra alle Sider er opgivet, og endnu indeholder Paragraphen tydelige Spor af det Hastværk, hvormed den er optagen. Søvrigt kan jeg forsikre det ærede Medlem, at Paragraphens Udskyldelse aldeles ikke faaer nogen Indskyldelse paa Fortolkningen af Straffelovbogens øvrige Bestemmelser.

Rosenorn-Teilmann: Jeg troer, at Commissionsudkastet er forelagt som Regjeringens Udkast og derved maa siges at være Regjeringens Forslag.

Justitsministeren: De, som have udtalt sig om Sagen, synes at være enige i, at strafbare ere de Handlinger, hvorom der her

er Tale; det er derfor mindre begribeligt, hvorfor det skulde være saa nødvendigt at gjøre en afgjort Modstand derimod. Man har benægtet, at Strafbarheden har sin Rod i den nuværende Lovgivning; men dette Argument taber sin Betydning ligeoverfor dennes casuistiske Bestaafenhed. Der blev af den ærede Ordfører nævnt et Tilfælde, hvorved en høitforlijent Mand skulde kunne komme ind under denne Lov. Jeg veed ikke, hvortil der her ved sigtedes (Ordføreren: Til § 92!). Ja, den ligger jo udenfor Questionen; den var baseret paa Gjenfibighed og kunde lettere opgives end denne Paragraph. Det lød meget plausibelt, hvad den ærede Ordfører yttrede, at det var forunderligt, at Regjeringen, naar den kunde faae 308 Paragrapher sat igjennem, ikke kunde lade denne ene falde. Jeg kan imidlertid ligesaagodt vende det om og sige, at, naar Udvalget opnaaer Tilslutning til 160 Endringsforslag, eller hvormange det nu er, hvorfor kan det saa ikke lade Regjeringen opnaae at faae eet sat igjennem? Der blev i meget stærke Udtryk spurgt, om det var Mord eller lignende forstrækelige Forbrydelser, hvorom det her gjaldt. Ja, de Forbrydelser, hvorom der her er Tale, ere i Grunden langt farligere og betænkeligere end Forbrydelser, der ere rettede mod enkelt Mand. Der blev ogsaa anført som Forsøg paa at gjendrive Nødvendigheden af denne Paragraphs Optagelse, at det kun var Forsøgshandlinger, den angik. Ogsaa denne Betegnelse kunde synes at indeholde grumme Meget. Men man maa dog skjelne imellem Handlinger, der blot ere Forsøg paa noget Strafbart og derfor komme ind under Loven, og Handlinger, som foruden selv at være strafbare tillige i Egenstaa af Forsøg paa noget endnu Bærre faae forhøiet Strafbarheds Charakter. Den Indvending, at man ved at optage Bestemmelsen gav det danske Folk et slet Studsmaal, er imødegaaet af en anden æret Taler (Madvig) (En Stemme: Ingenlunde!). Det skulde jeg dog mene, og naar det hedder, at Folkeaanden ikke kræver saadanne Bestemmelser, saa gab jeg vidst, om der er foregaaet væsentlige Forandringer med Aanden, siden Commissionen afgav sin Betænkning. Dens Protocol indeholder ikke